

סיפר המחנך הרב יחיאל יעקובזון שליט"א בהרצאותיו: שעת בוקר מוקדמת בשכונת בית וגן בירושלים, בשעה שמשכימי קום החלו באים בשעריו של בית הכנסת אמשינוב שבשכונה, ביניהם, כמנצח על המלאכה, סובב הולך הרה"ק רבי מאיר מאמשינוב זצוק"ל מוודא כי המניינים יוצאים לדרך כראוי.

הרב יעקובזון מספר, כי באחד הימים, כשהיה ילד צעיר, קרא לו הרבי וביקש לשמעו מברך את ברכות השחר, ולענות אמן אחריהן. הילד נענה ברצון, וכשסיים את ברכות השחר, רצה להתחיל להתפלל. אלא שאז, קרא לו הרבי לחדר צדדי, בוא, אגלה לך סוד מהשמים. הילד נרגש, הן לא בכל יום קורא הרבי לילד ומבקש לשוחח עמו, לספר לו סוד שמימי.

וכך סיפר הרבי: הבה ואספר לך, את המתרחש ממש מעלינו, כשילד נכנס לבית הכנסת ומתחיל להתפלל. 'בזמן בית המקדש, כשהיו הכהנים מקריבים את הקרבנות, היתה שמחה גדולה בשמים שאי אפשר לתארה במילים. המלאכים היו מביטים בעבודת הקרבנות, התרגשו ממש וחיכו שיגיעו כבר הקרבנות האהובים של בני ישראל, שמעוררים כה הרבה שמחה בשמים, ומאפשרים להשפיע רוב שפע וברכה בעולם.'

ואז בקול שקט הוסיף ואמר: אבל אתה יודע, בית המקדש נחרב, אין לנו כבר את האפשרות להקריב קרבנות. איבדנו את היכולת להקריב את קרבן התמיד מדי בוקר. הרבי פרץ בבכי: 'אוי, בית המקדש נחרב, ואין לנו כבר קרבנות. אבל אז, שב הרבי ואמר, השם נתן לנו את התפילות, בראשן פרשת הקרבנות. ובכל בוקר עומדים המלאכים, ממתנינים ומצפים שילד יהודי יתחיל להתפלל, ייגש לומר את פרשת הקרבנות. המלאכים נרגשים, שמחים על כל מילה שהילד היהודי מוציא מפיו, בכל מילה שאנו אומרים המלאכים מרגישים כאילו הקרבנו את הקרבנות!

ואז הנמיך הרבי את קולו, והוסיף: נו, תתאר לעצמך מה גודל האכזבה בשמים, כאשר המלאכים שהמתינו וציפו, חיכו וייחלו, מצטערים לגלות שיהודי לא אמר את סדר הקרבנות. הן הם כל כך

זְכוֹר עֲמֹד וּנְחַלְתָּהּ - אֲשֶׁר הֵם אֶהְבֶּתָּהּ < יוצרות לפרשת זכור >

- זְכוֹר עֲמֹד וּנְחַלְתָּהּ / אֲשֶׁר הֵם אֶהְבֶּתָּהּ וּמְקוּיִם לִישׁוּעָתָהּ.
- פְּנֵה בְּתֵהְלֶתָּהּ / וְרַחֵם עַל עַדְתָּהּ הַהוֹגִים בְּשַׁעֲשׂוּעַ דָּתָהּ.
- צַהֲלֵם בִּירְאָתָהּ / וְתַטְעֵם בְּקַרְיָתָהּ וְשֵׁם תְּצַמְצֵם שְׂכִינְתָּהּ.
- זְכוֹר קְרִית חָנָה / וְעֵדַת מִי מְנָה הַמְפַזֶּרֶת בְּכָל־פְּנֵהּ.
- רוֹמְמָה בְּחַנְיָנָהּ / כִּי גָעָה עוֹנָה וְעַת לְחַנְנָהּ.
- שָׁכַח שֵׁם עַדְיָנָהּ / מְכַלְצָד וּמְכַל־פְּנֵהּ וְהַמְלִיכּוֹת לְבַעֲלֶיהָ הַשְּׁבִינָא.
- תִּפְקֹד עֲתָה בְּרַחֲמִים / וְתוֹפִיעַ מְמֹרוּמִים לְהוֹשִׁיעַ מְעוֹטֵי עַמִּים.
- אֲתָה מְלֵא רַחֲמִים / בְּרַחֲמֶיךָ שְׂמֹחַ עֲגוּמִים גְּאֻלִּים כִּי הֵם יְתוּמִים.
- דָּתָהּ בְּהִגְיוֹן נוֹאֲמִים / הֵם מְכַבְּדִים מַעֲמִים וְאוֹתָהּ בְּהִתְמַד מְרוֹמְמִים.

זכור עמוד ונחלתה

צריך שיכוון בלבו פירוש המילים שמוציא בשפתיו ויחשוב כאלו שכינה כנגדו ויסיר כל המחשבות הטורדות אותו, עד שתישאר מחשבתו ומונתו זכה בתפלתו. ויחשוב כאילו היה מדבר לפני מלך בשך ודם, היה מסדר את דבריו ומכוון בהם יפה לבל יכשל, קל וחומר לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא שהוא חוקר כל המחשבות.

שזלחן ערוך, סימן צ"ח סעיף א'.

פרשת ויקרא - זכור
חודש אדר ב' תשפ"ד

לעילוי נשמת
 הר"ר אלטר אהרן יצחק
 ב"ר יוסף הרשקוביץ זצ"ל
 נלב"ע י"ז טבת תשע"ז

Shch3910@gmail.com

גליון 30

העלון יוצא השבת
להצלחת התורמים ובני משפחתם
 ברוחניות ובגשמיות

להוציא את המומר" (חולין ה ע"א). כך נתמעט המומר, שהפך ל"אחר", והיה לאינו יהודי. --- בני הנכר נתרבו ללא יוצא מן הכלל; כל הנושא את יעוד "האדם" זכאי להביא קרבן אל המזבח.

כנגד זה אין דיו ליהודי, שהוא אדם רק על פי יעודו - אך מנוגד ניגוד גמור ליעוד האדם המבואר בתורת ישראל: "בכס חלקתי ולא באומות". אולם אין בכך כדי למעט כל יהודי, שעדיין לא הגיע לשלמות מוסרית, שהרי מיד הוא אומר: "מן הבהמה" - להביא בני אדם שדומין לבהמה.

כי זה כל הרעיון של הקרבן: המקריב מביא בו את בחינת הבהמה שבו, - זו שעודנה טעונה זיקוק; והרי הוא מקדש ומזקק את יצריו - על ידי עצם ההקרבה של "הבהמה" שבאדם.

מכאן אמרו מקבלים קרבנות מפושעי ישראל כדי שיחזרו בהן בתשובה". נתמעט רק המומר, שכבר ניתק את כל הווייתו מן היהדות, או המומר לעבודה זרה; כן נתמעט מומר לחילול שבת בפרהסיא, שדינו כמומר לעבודה זרה (עי' חולין שם).

« עכשיו נכנס לשורש המילה קרבן, מהו המקור לכך - שורש המילה מגיע מאותיות "קרב" ופירוש "קרב" כמשמעו: להתקרב, להגיע לידי יחסים הדוקים עם פלוני. אמור מעתה: התכלית והתוצאה של ההקרבה היא השגה חיובית של קיום נעלה יותר. וכן הקרבן בא לספק את צרכי המקריב - ולא את צרכיו של זה שהקרבת "קרב" אליו. רצון המקריב, שדבר משלו יגיע לידי יחסים קרובים עם הבורא. וזה בעצם רעיון הקרבן והפעולה המיועדת להביא לידי כך, קרויה הקרבה".

תכלית הקרבן היא קירבת אלוקים. קרבת אלוקים יחפצון" (ישעיה נח, ב), - זו קרבת האלוקים, שהיא הטוב היחיד לאדם מישראל (תהלים עג, כח), שבלעדיה הוא חש כבהמה, מעורטל מכל יעוד האדם (שם כב) וקרבת אלוקים היא קנה מידה יחיד להשקפת עולמו ולהערכת אושרו (שם יז).

שם בבית המקדש יתברר לו, שאושרו הרוחני והחומרי יתפתח רק בקרבת ה' וזו כל אחרית ייעודו, שם ילמד, שהדרך היחידה להשגת קרבת ה' היא ההתמסרות לאש דת המאירה והמזקקת והמחיה. שם נפתרות חידות החיים, שם תלויה מידת האושר במידת קירבת ה', שם בשר ורוח נכספים לקל חי ולומדים לדעת את ה'; שם כל ריחוק מה' מביא לידי אבדון ("רחוקיך יאבדו"), שם הטוב מצוי רק בקרבת ה', יתר על כן, רק קרבת ה' היא טוב לאדם כמו שכתוב "קרבת ה' לי טוב".

כך אבד טעמו של האושר, אם הוא מצוי בריחוק מה'; ואילו בקרבת ה' הייסורים מתמתקים, ואף הם הופכים לטוב; כי במקדש ה', מזדככת כל רוח ונפש להבין ולחוש מה טוב לאדם.

עבודה שבלב במקום קרבן

הגאון רבי יעקב ישראל בייפוס שליט"א

"עולה אשה ריח ניחוח לה" (א, ט) -- נאמר בעולת בהמה 'אשה ריח ניחוח', ובעולת העוף 'אשה ריח ניחוח'. לומר לך. אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוון לבו לשמים". (מנחות קי).

מדברי הגמרא למדים אנו, שהעיקר בעבודת ה' הוא כוונת הלב. ומוסיף לבאר הגרי"ל חסמן זצ"ל בספרו "אור יהל" שזהו גם יסוד הקרבן התקרבות האדם לאלוקיו במחשבתו ובכניעת לבבו אליו, להדבק בו וללכת בדרכיו. מחשבה נכונה

ציפו לשמוע את פרשת הקרבנות, כמה גדול צערם, כמה נוקב כאבם, הרבי סיים.

ומעיד הרב יעקובזון: 'מאז ועד היום, עברו שנים רבות, אך דברי הרבי נותרו חרוטים וחוקים בלבי, עד שאינני מסוגל לחשוב לדלג על אמירת הקרבנות, הרבי צייר את אמירתו בשפה כה ציורית ואהובה, הבנתי כמה אני משמח בשמים והרגשתי מה אני יכול לפעול באמירת הקרבנות, ואיננו מסוגל לוותר!'

היה זה בשנת תשמ"ו. מודעות ענק קידמו את פני העוברים ושבים ברחובות ירושלים, מודעות גדולות בכל הצורות והגוונים. 'כל הרוצה לזכות ב-50,000 ש"ח, נא ישלח מקורות ומראי מקומות להיתר הלכתי המוותר על אמירת סדר הקרבנות מדי יום. את המקורות נא לשלוח לת"ד 5152 ירושלים'. כדי שלא יישארו ספיקות נכתב שוב בקיצור: 'השולח מראי מקומות להיתר הנ"ל, יזכה ב-50,000 ש"ח'.

מי שעמד מאחורי המודעות, הוא רבי נפתלי גרינבוים מירושלים שסיפר לנו את הסוד מאחורי הפרסום. הרב גרינבוים חפץ להחדיר בתודעת הציבור עד כמה חשוב לומר את סדר הקרבנות בלי לוותר או לדלג מסדר התפילה, ומצא לעצמו דרך נאה לעשות זאת.

מדי יום היה עוקב אחרי התגובות. בין המכתבים, היה גם מכתב מקורי במיוחד, והיה כתוב בו כך: 'בזכות המודעות שפרסמתם, כבר זמן רב שאני מקפיד על אמירת הקרבנות מדי יום, מקדים לבוא לפני הזמן, משתדל במסירות שלא לוותר על אמירת הקרבנות כל יום! אם תשאל למה - הבה ואספר לך. וכאן, מתאר הכותב השתלשלות עניינים מרתקת במיוחד: 'אני מצוי במצוקה כלכלית, כתב הלה, 'וחשבתני כי הנה נמצאה הדרך, להרוויח 50,000 ₪ בלי מאמץ. מכיוון שאינני גאון גדול, החלטתי לפנות למישהו שהוא דווקא כן גאון גדול ומפורסם, ופנית אל הרב אלישיב. נכנסתי אליו וסיפרתי לו כי אני מצוי במצוקה כלכלית, ומצאתי לי הזדמנות נאה לפתור חלק מבעייתיי הכלכלית. הן הרב גאון גדול, אמרתי לרב אלישיב, 'אולי יעשה עמי חסד ויגלה לי כמה מקורות נאים לדלג על אמירת הקרבנות. יש לי את הדרך להרוויח מהמידע הזה 50,000 ₪. הרב אלישיב הביט בי מופתע, והשיב מיד: 'האמן לי, אין מקור לכך, זה חלק בלתי נפרד מסדר התפילה, בוודאי שאין מקום לדלג עליו'.

ארבע אמות של הלכה

מבוא לתורת הקרבנות

התורה בתחילת ספר ויקרא פותחת צוהר לתורת הקרבנות. **כותב הגאון רבי שמשון רפאל הירש זצוק"ל** בביאורו עה"ת: "אדם כי יקריב מכם קרבן" (א, ב) - בביאור תורת הקרבנות, הרי שהבאת הקרבן הינה לכל אדם באשר הוא, ולא רק לאדם מישראל.

כל אדם זכאי להקריב קרבן בבית המקדש. מלשון התנאי "כי יקריב" למדנו, שמדובר כאן בעיקר בנדרים ונדבות, ובפירוש נאמר בתורה שבעל פה, שנכרים נודרים נדרים ונדבות מישראל (חולין יג ע"ב). וגם רש"י (חולין ה ע"א ד"ה מכם בכס חלקתי) תופס את לשון "אדם" האמור כאן במשמעותו הרחבה, כלומר הלשון כוללת את כל האנושות, ולא רק את ישראל.

אולם בעוד תיבת "אדם" מרחיבה את הנושא, הרי התוספת "מכם" מצמצמת אותו. אלא שצמצום זה מתייחס רק "לבני ישראל", שנצטוו ישירות במצוה זו. "מכם" ולא כולכם

של שר הצבא העומד מיושר זקוף בלא זיז כל עיניו למטה ולבו למעלה - לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא! והנה מי שראה מחזה קדוש זה ביום מן הימים יודע שכל מה שכתבנו כאן אין בזה שום הפרזה ולא הגזמה כלל וכלל ומי שלא ראה, ודאי יחשוב כי עברה עלינו כאן רוח הדמיון - לעוף על כנפי רננה. אך מה נעשה, וכשם שכתוב "לא תוסיפו על הדבר", כך כתוב "ולא תגרעו ממנו". ותורה היא תורת אמת בפנינו! והארכנו בענין התפילה, אשר כל ימיו מסר מרן זצ"ל נפשו עליה וכמעט שלא עברה שום שיחה מוסרית שלא יזכיר בה גודל ענין התפילה, כידוע לכל מי שזכה ליהנות מאורו". אשרי עין ראתה כל אלה!

הנהגות בתפילה

הגאון רבי משה פיינשטיין זצוק"ל

«שתייה מתוקה לפני התפילה»

שח ר' שמואל מאזעסאן שיחי' מוותיקי תלמידי ישיבת סטאטען איילאנד שהיה נוכח כשאמר מרן זצ"ל למלוים אותו לשחרית בקעמפ (מחנה) סטאטען איילאנד: "טרינקט א קווה פארין דאווענין אזוי וועסט דו בעסער דאווענין" = שתו קפה לפני התפילה כדי שהתפילה תהיה טובה יותר!

«כבוד התפלה»

הרב שמואל יוסף לערטשער שליט"א מגיד שיעור בישיבת תפארת אלימלך ליווה פעם את מרן זצ"ל בקעמפ (מחנה) סטאטען איילאנד בדרכו לתפילה ממעון הקיץ לבית המדרש, והיה אז יום חם, ובאמצע הדרך חזר לדירתו מפני ששכח ללבוש את העניבה, ואמר: "אילו היה מפגש עם נשיא מדינת אמריקא הייתי לובש עניבה, אם כך, בוודאי בעמדי לפני מלך מלכי המלכים".

הרב משה רובין שליט"א מנהל ביהמ"ד רוח התורה ותלמיד מרן זצ"ל מיישבת סטאטען איילאנד סיפר: שפעם שהיה מרן זצ"ל יחד עם אדמו"ר מפורסם שהיה לובש עניבה. ויהי בזמן מנחה לא היה לו גארטיל הפשיט את העניבה על מנת להשתמש בו לגארטיל, אמר לו מרן זצ"ל שהיות שנוהג הוא ללבוש עניבה לכבוד, הרי זה כבר מכבוד התפילה שיהיה לבוש בה בזמן התפילה.

סיפר הרב אהרן פעלדער זצ"ל: כשהיה מרן זצ"ל מתפלל תפילת מעריב ביחידות בביתו, כשלא היה לבוש בבגדיו אלא בחלוקו ובנעלי בית, היה מקפיד תמיד להחליף ולהתלבש לגמרי, ממנעליו ועד לכובע שחבש לראשו, ואפילו את העניבה היה לובש, הכל לכבוד תפילת מעריב ביחידות בביתו. ובפעמים הראשונות שראיתי אותו עושה כך לא הבנתי, וחשבתי שמתכוון הוא ללכת לאיזה מקום לאחר שהתלבש בהידור, ושאלתי אותו: לאן הוא הולך? ענה לי בתמיהה על שאלתי: "להתפלל מעריב"!

«כוונה בתפילה»

סיפר הרב מאיר בירנבוים שליט"א מחבר ספר עבודת התפילה: שאלתי את מרן זצ"ל עצה עבור כוונה בתפלה ואמר ג' דברים (א) להתפלל מתוך סידור. (ב) להסיר מחשבות זרות קודם התפלה. (ג) להתבונן דבר חדש שראה בבריאה. יהיו הדברים לעילוי נשמתו הטהורה - נלב"ע י"ג באדר ב' תשמ"ו.

נא לעורר רחמי שמים מרובים
להצלחת המערכה בארץ הקודש
ולבנין בית המקדש במהרה בימינו אמן!!!

ודביקות הלב בעת עשיית הקרבן הם המעלים את ריח הניחוח למעלה למעלה. ולפיכך "אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוון לבו לשמים"!

מזמן שגלינו מארצנו בעוונותינו הרבים ואין לנו לא מקדש ולא כהן, לא קרבן ולא מזבח, תוהה בעל ה"אור יהל": עמוד העבודה, אחד משלושת העמודים שעליהם העולם עומד, מה יהא עליו? ידוע מה שאמרו חז"ל שהתפילה נתקנה במקום קרבן. ולפי זה, כשם שהעיקר בעבודת הקרבן הוא כוונת לבו של המקריב כך גם בתפילה. כמו שכתוב בגמ' "ולעבדו בכל לבבכם איזוהי עבודה שהיא בלב, הוי אומר זו תפילה".

היגוי מילות התפילה ללא כוונת הלב בודאי שאינו יכול להקרא עבודה, וממילא אין זו תפילה. מה נואלו אפוא אנשים אשר במעט תשומת לב בזמן תפלה יכולים היו לכוון עצמם עם העולם כולו, כמקדש ה' ומזבחותיו, ותחת זאת מפנים לבם להרהורי שטות והבל בעת התפילה. זו היא עצת היצר היודע את גודל מעלת תפילה בכוונה, ועל כן צד הוא את הלב בפיתויו. והתוצאה: הלב שבו בקסמי השוא של היצר הרע, ומילות התפילה יוצאות במרוצה מבין השפתים הנעות במהירות בלי תשומת לב וללא ריכוז המחשבה. כאשר אדם בא להתפלל - אומרים חז"ל באים כנגדו מלאכי השרת ומברכים אותו.

גם הקדוש ברוך הוא מברכו ממקומו. אם נצייר לעצמנו את התכונה בפמליא של מעלה הרוגשת מסביב לעבודתנו שבלב כאשר הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו שולח לנו את ברכתו, ומלאכיו גבורי כח עושי דברו עומדים ומתפעלים, ומצטרפים לברכתו של הבורא את עמו - יקבלו תפילותנו צורה אחרת.

ועתה נשכיל גם להבין מה גודל הבושה והכלימה שצריכות לכסות את האדם שמופיע בבית ה' להתפלל - ולבו בל עמו. הכל מצפים בשמים לקרבן, לריח ניחוח ואילו הוא מפנה לבו לדברים בטלים ולהבלי עניניו. אין כאן לא טעם ולא ריח. אין עבודה ואין תפילה, אלו הם רק פטפוטי דברים, אותיות מקוטעות, דיבור מתוך שינה.

בפרק המספר על תולדות מו"ר הגר"א לאפיאן זצ"ל בספר "לב אליהו" נכתב: "מה נהדר היה לראות את הארי הזקן הולך בכל בוקר גם בהיותו בן תשעים שנה מעוטף בטלית ותפילין, ונכנס לכל חדר וחדר ומעורר את הבחורים לתפילה, כמו כן בתפילה עצמה כל הנכנס ומתבונן, היה רואה לפניו מחנה שלם של צבא דרוך במלחמה... עם כלי נשקם בידם ומפקדם בראשם מנהיגם ומדריכם בחיתוך ושיפוץ כל תיבה ותיבה שיוצאת מפיו ובניגונו המלהיב ומלבה רגשי אש קודש בפסוקי דזמרה "רוממות אל בגרונם וחרב פיפיות בידם". ועם קולו מרתיע ומזעיק בקריאת שמע. וביחוד כשהיה מגיע לפרק של "ויאמר" והבחורים כבר היו גומרים רובם את קריאת שמע ומסביב שקטה ונחה האווירה, וכולם דרוכים ומקשיבים לקול היוצא מפיו, וכאילו "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם!" והוא פתאום כרעם אדיר מתגלגל וצועק ומטעים כל מילה ומילה עד כדי כך שכאילו שומעים גם פירושה יוצא מפיו, נורא ונפלא! והלבבות נחרדים ומזדעזעים ודמעות נעמדות בעינים יוצאות נוטפות מור עובר על סידורי התפילה...

וכשהחזן חוזר ושונה "ה' אלקיכם אמת", מתנשאים לעומתו קולות כל בני הישיבה אשר עמדו והקשיבו לו לרגעים פרצו ויעבורו בזעקות ליבותיהם "אמת ויציב ונכון" וכו', עד שמגיעים לתפילה בלחש קול דממה דקה וההרגשים מתבטאים בים של ראשים נכפפים ומתנענעים תחת פיקודו

הרב שמואל חסידה שליט"א

מתוך עשר שנים, בחייה של האימפריה הפרסית הקדומה, אשר השתרעה על מאה ועשרים ושבע מדינות, נותר לנו דוקומנט קצר, שקריאתו נמשכת כעשרים דקות. ועל כן, מיותר לציין, שאין סיפור המגילה, בא לתאר את התקופה כולה ואפילו את תמציתה. יש להניח שקרו עוד אי אלו מאורעות בחיי העולם, בתקופה זו.

מה שחסר במגילה, מבחינת הכיסוי העיתונאי, עולה עשרת מונים על הכתוב בה, המגילה מסננת מתוך מיליוני מאורעות, רק את אלה שהתרחשו בתקופה מסוימת (עשר שנים במלכות אחשוורוש), ורק את העובדות המשרתות במישרין או בעקיפין את סיפור העלילה.

המפליא הוא, שסיפור העלילה מופיע כשרשרת מקרים בלתי צפויים ללא החוט המקשר, ללא המושך בחוטים. אפילו בסוף העלילה, מתבהר רק שהיה קשר בין "המקרים" אך, איש אינו יודע מי העומד מאחוריהם. דרמה מרתקת ללא הגיבור הראשי.

אתאיסט בן זמננו, בודאי היה מנסה להפריד בין כל המקרים, ולא להציגם כשרשרת רצופה. במרחק השנים שבין מאורע למאורע, היה מסתייע לפרש כל מקרה, בהתאם לנסיבות הנוכחיות. רק מאמין, יכול היה לגלות את הקשר העובדתי שבין המקרים. ואם כן, נשאלת השאלה, היכן נעלם האלוקים מלשון המגילה? ומדוע לא הוזכר שמו אפילו פעם אחת?

זאת ועוד, בהרבה מפרקי המגילה, יקבל הקורא בעקיפות בלתי מהוקצעת, של המילה "אלוקים", אפילו במקומות שהמילה מתבקשת מאליה (להלן נביא דוגמאות), כאילו היה מדובר (חלילה) באותן הגדות של פסח שהופקו לפנים בקיבוצי השמאל. ומגילה זו, נתקדשה באלפי שנות קיום היהדות, בעיני אלה האמונים על "שיוויון" לנגדי תמיד".

אכן, מגילת אסתר משקפת את המציאות ההיסטורית החדשה, שאליה נכנס העם היהודי בתקופת אחשוורוש. כתולדה, של המושג העמוק "גלות", במציאות ההולכת ונמשכת עד ימינו. מאורעות מתחוללים ללא הרף בתבל כולה ובחיי העם היהודי. מאורעות, שהם פרטים במסכת החיים של עמנו, שנועדו לדחוף אותנו למסלול הרצוי לאלוקים. כל יום נושא עמו בשורה, בצורת כותרת בעיתון. לכל מאורע, צמוד הסבר הגיוני. לכל התרחשות, מתלווה כיסוי פרשני, הניתן על ידי מומחים, ובכל אחד משטחי החיים.

כל הרוצה יכול למצוא את האלוקים בכל אחד מעיקולי הדרך, של האומה ושל הפרט. אך כל הרוצה, יכול למצוא שם את מיטב הטיעונים וההוכחות לגישה האתאיסטית להעדר האלוקים.

על בוא העת החדשה, בישרה התורה מראש, בפסוק הקצר "ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא" (דברים ל"א, יח, וחז"ל חולין קל"ט). "הסתר הפנים" משקף את המציאות ההיסטורית של חיי העם היהודי במלכות אחשוורוש. מציאות שתימשך עד עת הגאולה השלמה.

אילו הזדמנו אז, לאותה תקופה, ולאותם מאורעות שקרו בעשר השנים הנזכרות, היינו מוצאים אלף ואחת סיבות לכל אחד מאירועי המגילה. סיבות פוליטיות משכנעות פחות או יותר. אולם, המגילה באה ללמדנו שגם בעידן של הסתר פנים, של חושך מחשבתי, של טשטוש מושגים, כאשר מסתתר האלוקים מעינינו, קיימת אפשרות, יש דרך לגלותו. וזאת על ידי ליקוטי המאורעות וצירופם.

כותב מגילת אסתר, שהיא מן האחרונות בכתבי הקודש (אשר נכתבו כולם בהשראה נבואית), לא בא אלא, ללקט את המאורעות ולהציגם כאחת. אין הוא מצביע בכל מאורע על האלוקים שמאחוריו.

אין הוא מספר, מדוע לא כרע מרדכי להמן? (כי האלוקים אסר זאת), אין הוא מספר, למה ציוותה אסתר לכנוס את כל היהודים, ומה יעשו בכינוס הזה (נאומים נלהבים, או אולי תפילה בציבור), אין הוא מדווח, מנין הביטחון של מרדכי, המאיים על אסתר, כי "רווח והצלחה יעמוד ליהודים ממקום אחר ואת ובית אביך תאבדו". מי הוא ה"מקום אחר"? ועוד כהנה וכהנה.

הוא מצנזר כל פסוק וביטוי שיכול להיקלט כבעל משמעות דתית. אך, הוא מלקט, את כל העובדות התמוהות יחדיו, לשאלה אחת גדולה, שהקורא מתבקש להשיב עליה.

מי שיאסוף את כל התשובות ה"לוגיות" הניתנות על כל שאלה בנפרד, עתיד לגלות את חוסר המוצא והסבך, ובאותה נקודה, מול הקיר האטום של סיפורי הבדים, מתגלה האלוקים בכל כוחו. התשובה הקצרה לכל השאלות בהליכי ההיסטוריה וביקורת היחיד.

האובייקטיביות של כותב המגילה, מרגיזה לפעמים, מוזרה ומקפיצה. אך רק בה טמון הסוד כיצד לגלות את האלוקים שרוחו מנשבת בין כל קפלי המגילה.

קריאת המגילה היא שיר הלל לבורא, שאין שמים אותו בפינו, אלא שאנו מגלים בעצמנו.

כאמור: "תשועתם הייתה לנצח ותקוותם בכל דור ודור". להודיע, שכל קוויץ לא יבושו, ולא ייכלמו לנצח כל החוסים בך.

בידידות נאמנה מביעים אנו את ברכתנו
ברכת מו"ר טוב חמה ולבבית לכבוד
הרב שמואל חסידה שליט"א
מכותבי המאמרים בעלון
לרגל נישואי הנכדה שתחי'
בורא העולם בקנין ישרים זה הבנין
מעומק לבנו נאחל שיריו רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם בבריאות ובשמחה
עד סוף כל הדורות
אמן כן יהי רצון.
עצבות נועלת שערי שמים. שמחה פותחת שערים נעילים. בעל שם טוב

מעומקא דריבא שלוחה בזה ברכת מו"ר טוב לכבוד
הרב יאיר לב שליט"א
מרחיב שערי התמילה בעיר פתח תקווה
לרגל הולדת הנכד שיחי' למו"ר טוב
מעומק לבנו נאחל שיריו רוב נחת דקדושה
מכל יוצאי חלציהם בבריאות ובשמחה
עד סוף כל הדורות
אמן כן יהי רצון.
שיחיו מאירים בתורה, ויהיו בריאים בגופם ושללם. בעלי מדות טובות...

עלות העלון לשבת: 220 ₪ בלבד | ניתן להעביר לחשבון 61135 | סניף 56 | בנק 11
תפוצת העלון: בני ברק, פתח תקווה, אלעד, תל אביב, אחיסמך, מודיעין עילית, רחובות, ואשדוד

גליון הפרשה על פרשת השבוע יוצא פעם בשבועיים - בתפוצת המייל בלבד!
העלון יוצא פעם בשבועיים | הערות / הארות / הצטרפות לתפוצת המייל - ניתן לשלוח למייל: shch3910@gmail.com

מקורות | הכרת הטוב: הר"ש קולדצקי שליט"א - דרשו | הגר"ר הירש זצוק"ל - הרש"ר הירש עה"ת, חלק ויקרא | הגר"י בייפוס שליט"א - לקח טוב עה"ת, חלק ויקרא | הגר"מ פיינשטיין זצוק"ל - דרכי משה עה"ת ומועדים ב"כ - מהדורה שלישית תש"פ | הר"ש חסידה שליט"א - ברסלב - גליון עת לחשוב מס' 93 || ביהמ"ד מאור שרגא אלעד.

אם תמיד תעשה את מה שעשת תמיד - אז תמיד תגיע לאן שהגעת!

